

A Malter filmfesztivál merítésén fennakadt gyöngyszemek (szubjektív fesztiváltörténet)

Hutanu Emil

mozgóképművész MA, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

Kicsit furcsa dolog külső szemlélőként írni egy olyan fesztiválról, amelyet én magam hoztam létre. Ezért meg sem kíséreltem, hogy így álljak a témához. Emiatt nem is tudományos igényű munka következik itt, inkább egy személyes áttekintő arról, milyen volt elindítani egy rövidfilmfesztivált, és közben milyen trendekkel, tendenciákkal, különleges filmekkel találkoztam.

A Death Crew időszak

Első lépések – változatos műfajú vizsgafilmek

A kiindulópont a 2014-es év. Ekkor találtam ki, hogy a barátaimmal létrehozott „csináld magad” metál fesztiválhoz szervezek egy filmes programot. Ezen a nyáron szereztem meg a Mozgóképművész MA diplomát, így elsőként az az ötletem támadt, hogy levetíteném a saját diplomafilmem (*Tükörszilánkok*) és az összes vizsgafilmem, amelyekben valamilyen pozícióban dolgoztam. Végül az Eszterházy Károly Főiskolán minden elérhető vizsgafilm vetítésére engedélyt kértem az alkotóktól.

2014-ben nem csak az EKF-en voltak barátaim, ismerőseim, hanem az akkori Budapesti Kommunikációs Főiskolán és a Színház- és Filmművészeti Egyetemen is. Elhatároztam, hogy mivel két teljes napon át is tarthatok vetítéseket, minden általam látott és jónak tartott film rendezőjétől engedélyt kérek a vetítésre. Kitaláltam, hogy egy filmversenyt fogok meghirdetni a Death Crew Fesztiválon.

A Filmversenyhez azonban egy tényleges nevezési formát kellett létrehozni, melynek hátterét meg kellett teremteni. A legfontosabb feladat egy komoly szakemberekből álló zsűri összeállítása volt, akik megalapozottan tudják eldönteni, hogy melyek a nálunk játszott legjobb filmek. Mivel a Szabadbölcész, filmelmélet filmtörténet alapszakot a Debreceni Egyetemen végeztem, így volt egy tanári csapat, amellyel az iskola elvégzése után is jó kapcsolatot ápoltam. Így történt, hogy a felkérésemre egyből igent mondott Váró Kata Anna, Pólik József, Beretvás Gábor, valamint a Premier nevű online filmfolyóirat egyik szerzője Ezüst Koppány.

A fődíjas alkotás Hartung Attila *Ischler* című filmje lett, amely a második világháború alatt zsidó lányokat bűjtató orvos történetét bemutatva, rendkívül

precíz arányokban adagolta a feszültséget. Hartung ebben az időben szerette ételek nevét adni a filmcímeknek: ugyanebben az évben *Fasírt* című horror groteszkjével borzolta jókedvűen az idegeket. A műfaji változatosságot szélesítette az akkoriban rendkívül hatásos vizualitással megalkotott *A hívó* című képregény-film, Odegnál Róbert tollából és rendezésében.

A vetítés jó visszhangot kapott, a délután még lézengő fesztiválozók betértek az egykori MHSZ épületének pincéjében kialakított „moziterembe”, végignézték a kisfilmeket, sőt közönségszavazataikat is leadták az általuk legjobban kedvelt filmre (ebben az évben Karácsony Péter: *Sült Kacska* című filmje kapta a legtöbb szavazatot). Így a következő évben megismételtem a kialakult gyakorlatot, ugyanezzel a zsűrivel és hasonló körülmények között. A beküldött filmek minősége javulni kezdett, és bár a metálkörítéstől sokan még mindig idegenkedtek, sikerült megnyerni több független filmes szimpátiáját, így bővült a vetítési idő. Sőt, nagy hálával tartozom két egész estés filmnek is, amelyeket versenyen kívüli vetítésre ajánlottak fel az alkotók. Ez a *Feketerigó* (Szombath Máté) és a *Balaton Method* (Szimler Bálint) volt. Ez utóbbiakat nem a moziteremben vetítettük, hanem szabadtéren az utolsó koncertek után.

Ebben az évben a kisfilmekkel az alkotók már nemcsak pár perces szórakozást akartak nyújtani, hanem markáns véleményt fogalmaztak meg a világról. Dombrovszky Linda áldokumentarista eszközökkel mutatta be *Hetvenes* című filmjében, milyen lenne, ha Magyarországon minden hetvenedik életévét betöltő embert békésen elaltatnának. Ugyanakkor Kemény Eszter *Zserbójában* fikciós történetben ismerhetjük meg milyen lenne Magyarország, ha egy előregedett társadalomban már csak egyetlen fiatal pár maradt volna, akik még nem menekültek el az országból. Csoma Sándor pedig epizodikus szerkesztéssel mutatta be *Telek* című filmjében, mennyire színes és változatos sorsok zajlanak párhuzamosan, egyetlen panelépületben.

A 2016-os év több szempontból is fordulópontot jelentett a fesztivál életében. Egyrészt maga a zenei esemény kiköltözött a városból a Sárkány Strandfürdő és Kemping melletti erdőbe, így filmes válogatásunkat egy vetítésátorban nézhette meg a közönség. Ugyanakkor több napos lett az esemény, és a nevezett filmek száma olyannyira megnövekedett, hogy csak három napba fért bele a versenyfilmek vetítése. Ebben az évben is élvezhettük két független nagyjátékfilm (Kerékgyártó Yvonne *Free Entry* és Nemes Gyula *Zéró*) támogatását. Egészen eddig a pillanatig díjátadó ceremónia nem volt, mivel annyira kis költségvetéssel futott a verseny, hogy a nyertes filmek alkotóinak legfeljebb a zsűri által dedikált oklevelet és egy üveg pálinkát tudtam átadni. A zsűri által legjobbnak talált, és díjazni kívánt filmekből létrehoztunk egy egészséges programot és először kimozdulva Nyírbátorból, a debreceni Nagyerdei Víztoronyban szerveztünk egy vetítést. A Death Crew szervezői között is volt segítők, Vigh Gábor (aki mai napig a Malter grafikus) és

Popovics Petra segítettek a lebonyolításban, valamint megszervezték, hogy a Better Than Ever nevű formáció egy akusztikus koncertet is adjon az esemény keretein belül. Bár szerény érdeklődéssel, kevés megjelent alkotóval és számomra jelentős anyagi veszteséggel zajlott le a díjátadó, érezni lehetett, hogy teljesen másik irányba kezdett lendülni a még mindig név nélküli fesztivál.

Ebben az évben inkább a műfaji rövidfilmek domináltak. Kovács István többszörösen díjazott filmje a *Betonzaj* sportdrámában mutatja be egy várandós boxolónő egyensúlyozását karrier és a anyaság között. Barcsai Bálint egy nagyon rövid, de annál ötletesebb sci-fiben (*035*) meséli el fanyar humorral, hogyan nézne ki, ha végre mi magyarok is leszúrnánk a zászlónkat a Holdon. Egy igazi hazai szuperhősfilm is befutott *Szuper* címmel (Körösi Máté), amely egy kiöregedett, bukott, emberfeletti lény sorsát vitte a vászonra, némafilmes eszközökkel. Az év egyik meglepetés nevezése Deák Kristóf *Mindenkije* volt, amelynek az Oscar díj felé menetelő karrierjét mi akkor még nem, azóta viszont annál többen ismerik.

A Malter Filmfesztivál időszaka

Elindul a vándorút – erősödő üzenetek a kisfilmekben

2017 már igazi fordulópont. A metálfesztivált szervező társaim érdektelennek találták programomat, és egyhangúlag kijelentették, hogy nem támogatják a fejlesztésekkel kapcsolatos ötleteimet. Akkoriban hobbiból a budapesti underground életéről vezettem blogot, ahol az általam látogatott kiállításokról, koncertekről, előadásokról írtam beszámolókat. Ennek Malter volt a neve, azaz Magyar Alternatív. Új céлом az volt, hogy a lehető legtöbb emberhez eljussanak évről évre az új vizsga- és rövidfilmek. Még hozzá nem mozikban, hanem úgy, ahogyan eddig csináltam, alternatív vetítési helyszíneken. Így történt, hogy a filmfesztivál és a blog egy közös metszésponton összeolvadt és ténylegesen megszületett a Malter Filmfesztivál. Fontos cél volt az is, hogy minél több helyen tudjam vetíteni a filmeket, amelyeket majd évről-évre neveznek hozzánk, ezért hajthatatlanul elkezdtem leveleket írni az ország különböző pontjain tartott összművészeti fesztiválok szervezőinek. A fesztivált a Malter blogra kezdtem átépíteni, így megörökölte annak e-mail címét, felületeit, facebook és instagram oldalát. Ezután állt mellém két másik fesztivál, amelyek technikai segítséggel, háttéremberekkel, helyszínnel támogattak: a Kerekdomb Fesztivál és az Ördögkatlan Fesztivál. Emellett Nemcsik Dávid és a MAG friss miskolci kezdeményezése, a Tanya is bevette a vetítést programjába. Ez utóbbi olyan rendezvénysorozat volt, amely a miskolci fiatalságot szerette volna újra aktivizálni, és a helyi létet ismét vonzóvá tenni. Így lett a Malter rövid idő alatt vándor filmfesztivál. Az utazó vetítést is kísérte nagyjátékfilmes program. Ebben az évben Lichter Péter *Fagyott Májusa* és Enyedi Ildikó *Testről és lélekről* című filmje támogatta jelenlétével a magyar rövidfilmeket.

Váró Kata új csapatot verbuvált össze, elsőként új zsűrit, amelynek tagjai Kata mellett Szénási Miklós újságíró és Fejér Tamás, az Apolló Mozi vezetője lettek. Másodjára megkereste az Endorfin Egyesületet, amelynek vezetője, Lakó Zsigmond az általa több éve szervezett Debreceni Egyetemi Színháztalálkozóhoz tudta csatolni a Malter Díjátadó programját. Ennek köszönhetően a ceremóniát az Apolló Moziban az alkotók részvételével tudtuk megtartani, ráadásul Debrecen városa pénzjutalommal, a támogatók pedig értékes nyereményekkel díjazták a vetített filmeket.

Érdekes módon, a vándoréletmód indulásával megjelentek azok a filmek is, amelyek magabiztosan és erőteljesen beszéltek aktuális problémákról. Dudás Balázs *Welcome* című filmje feszes thrillerré csúcsosodó történet egy illegális bevándorlókkal bizniszelő srácról. Oláh Kata *En Passant* című, fődíjas filmje egy sakkverseny apró mozzanatiba rejti a családon belüli erőszak rémes árnyait. Dombrovsky Linda *Volt egyszer két balerina* című filmje egy, a történelmi igazságtalanságban megtört karrierű ikerpár történetét mesélte el.

Terjeszkedő vándorlás – erősödő társadalmi tudatosság

2018 már inkább a bővülés éve volt. Egyrészt a vetítéseknek két újabb helyszíne lett, az egyik a szőládi Ízek, Versek, Madárfüty, a másik pedig a Bánkító Fesztivál. Ez utóbbihoz külön zsűri alakult, melynek tagjai kifejezetten az éves bánki tavas tematikához legjobban passzoló filmeket díjazzák azóta is (az első évben a tagok Don Tamás Milán, Gyenis Ajándok, Pólik József, Hajdu Szabolcs, Török-Illyés Orsolya voltak). Érdemes megemlíteni, hogy Bánkon egy szűkebb, négy 90 perces blokkot tartalmazó vetítési programot állítottunk össze. Ezzel szemben a többi vándorhelyszínen, például az Ördögkatlanon, Kerekdombon hét 90 perces blokkot alakítottunk ki, amelyek között kísérőfilmeket vetítettünk. Ebben az évben történt, hogy a téli-tavaszi időszakban is tartottunk vetítéseket. A szegedi Belvárosi Mozi fogadta be a díjazott filmjeinkből álló külön programot, sőt testvérfesztiválként csatlakoztunk a Zsigmond Vilmos Filmfesztiválhoz, és kölcsönösen vetítettük egymás legjobb rövidfilmjeit. A díjátadó eseményei is bővültek: Szabó Károly képzőművésznek köszönhetően először készültek szobrok a nyertes filmekhez, a fesztivál védnökségét pedig Hajdu Szabolcs és Török Ferenc vállalta el. Utóbbi rendező filmjeiből a díjátadó előtti két napon közönségtalálkozóval egybekötött vetítéseket szerveztünk a b24 Galériában.

A filmek társadalmi kérdésekre való érzékenysége egyre látványosabb lett. Olyannyira, hogy például egy budaörsi vetítésen a közönség kérdőre vont: miért jó olyan filmeket összeválogatni, amitől eret vág magán az ember? A közönség szórakozás iránti vágya láthatóan erősebb itthon, így sokakban megrökönyödést okozott, hogy a filmek olyan témákról akarnak beszélni, amelyek ténylegesen

körülvesznek bennünket. Ezt hibaként vetették a magyar rövidfilmek szemére, habár a fiatal magyar filmeseknek legfőbb erénye a valóság jó arányérzékkel történő sűrítése lett. 2018 kiemelkedő filmtémái például a nyugdíjas élet árnyoldalait járták körül, ugyanakkor központi témává váltak a cigány sorsok is.

A munka utáni életről szóló két alkotás is fődíjban részesült: Dombrowszky Linda *Kockaember*, amely a közönségdíjat is megkapta, és Kis Hajni *Last Call* című filmje. Dombrowszky formailag a mesét választja narrátorral és erős stilizálással: fontos szerepet ad a színeknek és a dizájn-elemeknek. Eszközeivel – miközben a történetét a valóságtól elemeli –, egyszerre univerzálissá is teszi. A címszereplő Kockaember a nyugdíjas korhatárt elérve haszontalanná válik. Egy kidobandó csavar a gépezetben, akinek léte munkájából kiszakítva céltalanná, értelmetlenné válik, fő életművét is csak munkahelye segítségével tudná befejezni. A szívszorító történetet egyetemessé, mindenki számára átélhetővé teszi, hiszen az idő előtti vég, minden egyes ember számára valós fenyegetettséget jelent. A könnyű azonosulást igazolja a világszerte besöpört közel 30 díj is. Kis Hajni a magára hagyott idős ember toposzát másfajta helyzetbe állítja, eszközéül pedig a realista ábrázolásmódot választja. Kézi kamerával kíséri végig a Zsurzs Kati zseniális alakításában megformált nagymamát, a magyar valóság általunk is ismert különböző helyszínein: a nyelvvizsga személytelen tanteremtől kezdve a csillogóan kiüresedett plázákon keresztül a barátságtalan vonatfülkéig. Ügyesen bánik a realista ábrázolásmóddal, ugyanakkor története egyáltalán nem reális. Senkivel nem fordul elő olyan sűrű eseménysor, ahol valakinek fél nappal a külföldre költözés előtt kell nyelvvizsgáznia, lakcímet és munkahelyi ajánlást szereznie, miközben a repülőgép indulása előtt még a hátrahagyandó lakáskulcsának az átadására, és a volt férj meglátogatására is időt kell szakítania. Ez a fajta sűrítés persze okos dramaturgiai lendületet ad a történetnek. Ebben a kavargásban a főhősnek egy perc ideje sincs átgondolni, hogy valójában mit is csinál: hátrahagyja az itthoni édeskeserű, de jól működő életét, hogy egy számára ismeretlen országba költözzön, gyerekének családjához. A film webkamerás beszélgetése alatt finoman érzékeljük, hogy a lány és családja valójában a hátuk közepére sem kívánja a nagyit, aki viszont nem akar magányosan megöregedni. Kis Hajni filmje itthon több másik rövidfilmes fesztivál fődíját is megnyerte, többek között a Friss Hús, a Slow Film és a Busho Fesztiválon is tarolt. Az öregedés és a végső búcsú nehéz témáját ábrázolja Gyimesi Anna *Negyven év* című filmje, ami szürreális, költői jelenetsorokkal meséli el, milyen egyedül maradni egy hosszú, közösen átélt élet után.

A cigánysorsokról szóló filmek is vitákat generáltak a közönség soraiban. Azokat a tényyszerű dolgokat, amivel a rendezők kutatómunkájuk során találkozottak, (mint például a gyerekkereskedelem, az uzsorás csapdák, a társadalmi felemelkedés előtt lezárt kapuk) a nézők egy része egyszerűen

tagadta, és hazugságnak, a valóság elferdítésének tekintette. Talán egy külön tanulmányt megérdemelne ez a fajta elutasítás a befogadók részéről. De nemcsak a filmes megjelenítés, hanem a cigányságra irányuló kérdések elutasítása kapcsán is. Schwechtje Mihály *Aki bújt, aki nem* című filmje és Bernáth Szilárd *Fizetős napja* egyaránt a Bag nevű zsákfaluban forgott. Schwechtje filmje cigánygyerekek és egy vagány, autóval megjelenő férfi bújócskáját követi végig pár percben, szinte valós időben. Míg az elbújt kölykökre rátalálnak a kocsival, a vidám, járgányba zsúfolt lurkók körül kirajzolódik egy rothadó falu, ahol a felnőttek kábítószertől szétcsúszva vegetálnak, és a következő adag drog fejében szép lassan megválnak lányaiktól, fiaiktól. Nyilván nem pont így történik a hátrányos helyzetű gyerekek felvásárlása, elhurcolása, de a rendező nagyon szép formát talált, hogy egy húsbavágó, környezetünkben jelenlévő problémáról beszéljen. Bernáth viszont fekete fehérré stilizált, lassú, a nyomort festőivé szépítő képeken mutatja be, hogyan próbálja meg egy uzsoráshálózat alján lévő behajtó lebuktatni főnökét, miközben betekintést nyerünk a nyomorukban kiszolgáltatottá vált adósok hétköznapi pillanataiba is. A zárás itt sem enged feloldozást: egy áthatolhatatlan zárványvilágként ismerjük meg a cigánytelepi sorsot, ahonnan nincs kiút. Egy film érintette még a témát, Wrochna Marcelltól a *Nyugi, rohanok*, amelyben egy szobafestőként dolgozó cigányfiú önhibáján kívül elveszíti megbízatását, ezért a nem túl szívélyes főbőrlője kitenné családjával együtt a lakásából. Egy esélyt kap: választhat házigazdája cuccai közül bármit, amit eladhat. Roma származása miatt azonban egyáltalán nincs könnyű dolga a sztereotipikus kereskedéssel. A mélyszegénység témáját járta körül Baranyi Benő *Bújócska* című filmje is, ahol értelmileg sérült gyerektől szabadul meg az alkoholista életmódot folytató anya: a nagyvárosban bújócskázást imitálva hagyja magára kisfiát az utcán.

2018 kiemelendő filmjei közé tartozott Vermes Dorka *Anyák napja* című filmje is, amely finom jelenetekkel egy leszbikus pár, és az egyikük édesanyja közötti viszonyt ábrázolja egy délutáni látogatás során. Kovács István ebben az évben a fesztiválunkra az *Ostrom* című filmjével tért vissza, ami a kilencvenes évekbe, a háborús Szarajevóba kalauzol. Egy olyan időszakba, amikor egy egyszerű hajmosás is életveszélyes lehetett. A rendező tavaly óta töretlenül söpri be a különféle filmes elismeréseket, így a film végső útja egyelőre kiszámíthatatlan. Nagy tetszést aratott a zsűri körében a *Friss Hús* című szatíra, Csihar Arion rendezésében. Vérbő jelenetekkel mutatja be, mennyire brutálisan alakíthatja át társadalmunkat egy-egy törvényekbe iktatott intézkedés, jelesül például az a képzeletbeli törvénycikk, amely következtében bűncselekménnyé minősül a húsfogyasztás.

Szűkülő terekbe érkező nemzetközi blokkok – sötétbe borult világképek

2019-ben bővülés és csökkenés egyaránt történt. Sajnos kevesebbek lettünk pár helyszínnel: támogatás hiányában elmaradt az Ízek, Versek, Madárfütyty és a Kerekdomb Fesztivál is. A Death Crew Fesztivál is egynapos bulivá sorvadt. Az Ördögkatlan alatt is rezgett a lécs a TAO pénzek elpárologtatásával, de idén szerencsére még meg tudták tartani. Viszont a Bánkitó Fesztiválon az eddig legnagyobb érdeklődés mellett, teltházas vetítéssorozatot tartottunk, és új helyszínként a Campus Fesztiválon is futottak versenyfilmjeink. A tavalyi gyakorlathoz hasonlóan télen és tavasszal is vándoroltunk a díjnyertes filmekkel. Létrejött a Malter Estek sorozat: ennek keretében a díjazott kisfilmeket és rendezőket elvittem a pécsi Apolló Moziba, a szentendrei P'Art Moziba, a Budaörsi Fesztiválra és a nagykanizsai Kanizsai Napokra. Emellett 2019-ben is részt vettünk kísérő programként a Zsigmond Vilmos Filmfesztiválon.

Először történt meg, hogy a nevezést megnyitottam az egész világ számára. Ezek elemzésére ezúttal nem vállalkozom, de érkeztek filmek Horvátországból, Portugáliából, Görögországból, Ukrajnából, Venezuelából, Lengyelországból, de Nepálból, Koreából és Kanadából is. Nagyon megtisztelő volt, hogy neveztek hozzánk az Oscar díjas *Skin* című filmet (Guy Nattiv), és a Cannes-ban bemutatott *Annát* is (Dekel Berenson). Egy dolog biztos: a külföldről nevezett filmek is inkább a nyugalom megzavarását, mintsem a felhőtlen szórakozást helyezték előtérbe.

Valójában ebben az évben is voltak könnyedebb alkotások, elsőre Simó Ibolya kedves kisfilmje jut eszembe, a *Falu fessön*, ahol vidékiek nyugalmas életét borítja fel egy városi, divattervező hölgy megjelenése. De Molnár Badi Levente *Székely világmárka* című rövidkáját is említhetném, ami egy Budapesten szerencsét próbáló fiatal székely pár botladozásait mutatja be szórakoztatóan. Az egyik legbizarrabb filmes randit bemutató *Tinder Meccs* (Schnabell Annabella) is mosolyt tudott csalni az arcokra. Az igazság viszont az, hogy a nyomasztó, elgondolkodtató filmek sokkal erősebb kezekben készültek. A Bánki tavaszi állomás zsűrije például Füzes Dániel *Szokásjog* című filmjét szerette a legjobban. A félórás film rendkívüli együttérzéssel, empátiával vezet be minket egy futball-ultra hétköznapijaiba. Ebben az alkotásban a szurkolók maguk vallják be, hogy nem a hazai gyatra színvonalú focimeccsek tartják egyben a falkájukat, hanem a csapatok közötti versengés: alig várják, hogy saját öklükkel mutassák meg, melyik táborhoz a legjobb tartozni. Szabó Szonja *Mentor* című filmje, szó szerint levisz az életről. A sok szülő rémálmában előbukkanó Kék bálna játékot láthatjuk most, játékfilmes keretben. A főszereplő tinédzser lány egy ismeretlennel tartja a neten a kapcsolatot, az egyetlen emberrel, aki képes őt megérteni. Viszont a lelki támogatásért különböző feladatokkal kell fizetni: mások megalázásától az önbántalmazásig elég széles a skála. Szakonyi Noémi Veronika *Maszatvár* című filmje után is méretes gombóc

marad az ember torkában. A főhős nő a rendszerváltás előtti időkben próbálja meg elszöktetni kisfiát az egykori férjétől, aki módszeresen próbálja elfeledtetni gyermekével az édesanyját. Idén kevés olyan feszült és szívszorító jelenet lehetett látni, mint az a pár perc, ami alatt a kétségbeesett édesanya gyermekének tárgyaival és testi épségével nem törődve eljut a fürdőszoba ablaktól a kert végi kerítésig. Számomra az év legjobb hazai rövidfilmje Csoma Sándor *Casting* című alkotása. Nagyjátékfilmes önbizalommal és eszköztárral festi le egy erdélyi, szegénységben felnövő lány kiszolgáltatott helyzetét, amikor kiderül, hogy a modell munka, amire jelentkezett, valójában egy pornó producer hálójába sodorta. Iszonyat erős színészi alakítások, hátborzongató atmoszféra, gyönyörű helyszínek.

Idén jelentősen megszorodtak az animáció filmes nevezések is, amelyek a sötét világképeket érzékeny karakterábrázolással, atmoszféra teremtéssel árnyalták tovább. A vetített versenyfilmek közé került a számos fesztivált, köztük a Berlinálét is megjárta *Entropia* című animáció (Buda Anna Flóra), amely három időben és térben létező nő találkozásait mutatja be az idősíkok felfordulása nyomán. Érzékletesen mutatja be, hogy a nő, akkor is nő marad, ha vademberként állatokra kell vadászni, ha bevásárló kocsival kell mindennapi betevőjét megszerezni, vagy ha egy virtuális világ futószalagján kell küzdeni az életben maradásért. Tóth Luca *Lidérc úr* című szurreális látomásával tért vissza hozzánk (korábban *Superbia* című filmjével volt díjazottunk), egy sajátos platói szerelmi kapcsolatot bemutatva: egy önálló életre kelt tumor elválik az őt hordozó férfitesttől. Innentől kezdve egykori hordozója, titkon megfigyelt csodává, szerelmének tárgyává válik. A Lidérc úr azóta már Oscar jelölésért is versenghet, úgyhogy izgalommal kísérjük tovább sorsát. Láng Orsolya *Off season* című animációja szintén gyűjtögeti a különböző elismeréseket, nem véletlenül. Egy kis halászfalu rutinos mindennapjai egy apró változás után hirtelen felborulni látszanak.

Mi lesz a Malter útja a továbbiakban? Mindig a helyzetek, és a környezet alakítja. Csak a cél biztos: minél több nézőt szeretnék meggyőzni arról, hogy a magyar kisfilmek a nemzetközi rövidke tükrében is nagyon erős színvonalat képviselnek: igazi gyöngyszemek.